

## **Ituri-distriktet:**

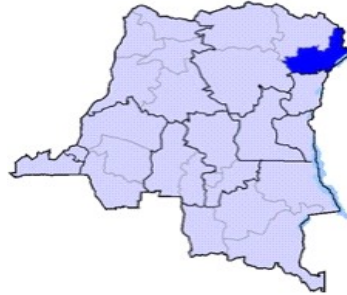
Innbyggere: 4,2 millioner

Krigen 1998-2003 utryddet store deler av befolkningen

Areal: 65 658 kvadratkilometer

Regntid: April-mai og juli-november

CELPAs arbeid: 5 kirker og 4 utposter, barneskole for 570 elever i Mahagi, 5 måneders Misjonsskole for å utdanne misjonærer, 3 misjonærer i Sør-Sudan, 1 brønnprosjekt ferdigstilt, hjelpearbeid for eldre, voldtatte og foreldreløse på 3 steder.



## **Sør-Sudan:**

Innbyggere: 8,2 millioner

Krig: 1955-1972 og 1985-2005. Stadig uro i grenseområdene mot Sudan og store indre stammemotsetninger

Areal: 619 745 kvadratkilometer

Språk: Offisielt engelsk. Folk flest snakker arabisk.

CELPAs arbeid: 2 menigheter i hovedstaden Juba samt menigheter i Yei og Kaya



## **Ved veis ende**

Juba, Sør Sudan 13.12.2012



Det er en merkelig følelse å skrive dette siste nyhetsbrevet. Hvordan skal jeg kunne oppsummere de 13 månedene jeg har vært ute? En enkel måte å gjøre det på er statistikk, men jeg har aldri vært glad i det når det gjelder misjon og menighetsarbeid. Jeg føler ikke det blir riktig å måle vår egen vellykkethet i medlemstall og bygg som vi har reist. Som et eksempel er en av de døde og minst åndelige gudstjenestene jeg har vært på i en svær kirke hvor det var 4000 mennesker. De fleste gadd ikke en gang å reise seg under lovsangen. I kontrast til dette står mange av møtene jeg har vært på i Sør-Sudan hvor 20-30 kristne samles under ett tre for å lovprise Gud. Mange av dem er frigjort fra synden, men ikke alle av dem er løst fra alkoholismen enda, og noen av dem er helt sikkert prostituerte. Men inderligheten i bønnene og lovsangene deres er noe du ikke får oppleve i noen annen kirke. Likevel føler jeg en plikt overfor alle som har sendt penger til arbeidet om å gi en status for hva pengene har blitt brukt til. Jeg er ufattelig imponert over hvor mange nordmenn uten noe forhold til Afrika som har gitt raust til

arbeidet. Det er riktig at det er Gud selv som forsørger sitt arbeid, men Han er uansett avhengig av mennesker som er villig til å gi av den "urettferdige mammon" for at ting skal bli gjort. Dette er de

prosjektene som har blitt gjennomført i perioden:

- Skole for 570 barn med 7 klasserom, kontorer og miljøvennlig solcelleelektrisitet i Mahagi, Kongo nesten ferdigstilt
- 1 brønnprosjekt ferdigstilt i Ariwara, Kongo og 1 påbegynt i Aru, Kongo.
- Pastorbolig i Ariwara, Kongo påbegynt
- Støtte til bygging av kirke for 700 i Aru, Kongo.
- Støtte til bygging av kirke for 700 i Mahagi, Kongo
- Oppstartet utposter i Ingbokolo, Mambasa og Boga i Kongo
- Oppstartet menigheter i Juba (2 stk), Yei og Kaya i Sør-Sudan (arbeidet i Yambio måtte legges ned pga manglende finansiering)

Det som aldri kan måles i statistikk er hvor mange mennesker som faktisk har fått forandret livene sine. Man klarer ikke å vise i en oppsummering hva det betydde at vi fikk hjelp fra Norge til å hente Judith og babyen hennes ut fra livet på gaten. Eller hvor momentant forandret familien til den hardbarkede eks-soldaten Salvatore ble da han la vekk alkoholen og plutselig sluttet å være voldelig i huset fordi han ble kjent med Jesus. Jeg skulle ønske at jeg klarte å formidle alle disse historiene om enkeltmenneskers forandring på en slik måte at dere alle forstod hvor stort det er det som dere er med på. Det er nok dessverre slik at man aldri vil forstå dette bare ved å lese om det, men at man må se det i øynene på den personen som blir hentet fra mørke til lys.

*Salvatore (til høyre) var soldat i 21 år. Her døpes han av pastor Anyasi. Nå er han ferdigutdannet på Misjonsskolen og tilbake i menigheten i Juba som evangelist.*

## **Men veien går videre**

Jeg frykter når jeg nå reiser hjem at folk skal tro at arbeidet er ferdig. De som sitter med slike tanker forstår ikke at misjon ikke er eid av noen person. Jeg har ingen prosjekter som er mine. De tilhører Gud selv og Hans arbeid er avhengig av at folk fortsetter å sende penger og fortsetter å be. Arbeidet i Ituri og Sør-Sudan er bare helt i startfasen og det trenger sårt all den hjelpen det kan få for å gå videre med full styrke.

For min egen del vet jeg ikke hvor veien går. Jeg går tilbake til min jobb i Forsvaret, men føler at jeg enda er kallet til å jobbe i Afrika. Jeg vet ikke når jeg reiser ut igjen, men det føles som om Gud leder meg til landene nord for Kongo. Dette er et brudd med Bregård-familiens tradisjoner hvor Kongo-engasjementet begynte med farfars interesse på 60-tallet. Jeg har fått en økende interesse for islam og arabisk kultur. Kanskje jeg ledes tilbake til Sør-Sudan igjen og en dag også helt til

Sudan. Men Kongo har fått en enda bedre Bregård i søskenbarnet mitt Christina som føler seg hjemme der.



*Det stråler av Christina når hun er i Kongo og hun har vokst enormt på den lille tiden hun har jobbet her. Her er hun sammen med meg og pastor Benjamin i Mahagi.*

### **Lærdommer**

Jeg har vært ute på et eventyr hele denne tiden. Jeg har fått se, føle og oppleve ting som jeg aldri hadde drømt om. Men hva har jeg egentlig lært? Jeg kunne listet opp mange ting som sikkert ser fint ut på en CV, men jeg føler ikke akkurat det vil gi et riktig bilde av mine egne "prestasjoner". Å være misjonær var utrolig mye vanskeligere og komplekst enn jeg trodde og jeg har mange ganger lurt på hvordan i all verden mine foreldre og min bror har sett ut til å løse alle ting så bra mens de har vært ute i misjon. Men en viktig lærdom sitter jeg igjen med: Å jobbe for Gud er noe helt annet enn management, administrasjon og ledelse. Det handler ikke i det hele tatt om hvor flink du er. Det handler om hvor lydig du er til å følge Guds stemme. I ettertid ser jeg at jeg reiste ut til Afrika med en innstilling om at jeg skulle forandre verden og reformere Kongo omtrent på egen hånd. Jeg ler av tanken på at jeg gjennomførte medarbeidersamtaler med erfarne pastorer etter modell fra Forsvaret uten å tenke over at det kanskje er en idé å gå stille i dørene når du er fersk misjonær. Jeg har gang på gang opplevd kamper i arbeidet hvor jeg til slutt bare har gitt opp og sagt at "nå må du Gud bare ta hånd om dette her for nå kan ikke jeg gjøre mer". Og da har jeg aldri endt opp med å bli skuffet over Hans løsninger. Mange av de planene jeg har lagt har ikke gått i orden. Mye



av det jeg ønsket å få til ble aldri gjennomført. Heldigvis! For jeg har lært å se at Guds planer er så mye bedre enn mine. Jeg håper at jeg i framtiden vil være mindre flink og mye mer lydlig.

*"Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt. **For uten meg kan dere intet gjøre.**" (Joh 15:5)*

## Å komme hjem

Det er forståelig at jeg ikke hadde noen anelse om hva som kom til å møte meg før jeg reiste ut til Afrika. Litt merkeligere er det kanskje at jeg sitter med den samme følelsen for å reise hjem. Jeg har hele tiden gledet meg til øyeblikket jeg vandrer inn ankomsthallen på Sola og gir mamma og pappa en klem. I tunge stunder har jeg til og med teltet dager til hjemreise. Men nå når den står for døren er følelsene mer blandede. Jeg ser enda fram til å komme hjem til alle kjente og kjære, men jeg har blitt så ufattelig glad i mange her nede at jeg vet det vil bli et stort tomrom når jeg ikke får se dem lenger. Jeg er nok også redd for at jeg ikke kommer til å føle meg like nyttig der hjemme.



*Her er jeg sammen med min mor på Sola Flyplass før utreise som misjonær. Det skal bli ubeskrivelig godt å se henne igjen.*

## Et fullendt løp

Jeg har ikke hatt noen base eller misjonsstasjon å bo på. Jeg har bodd blant de innfødte hele tiden. Som hvit har dette til tider vært en utfordring, men jeg har kommet så tett på mange av afrikanerne at jeg noen ganger har fått høre at "du er jo akkurat som oss". Slike ord har varmet meg enormt. Mitt store misjonærforbilde, Bruce Olson, sier at: *"Når det gjelder misjonsmarken, er det mitt ønske at de neste generasjonene av misjonærer vil være mindre interessert i å bygge gjerder og mer opptatt av å bygge relasjoner med de folkene de ønsker å tjene."* (fra boken "Med livet som innsats"). Jeg har forsøkt å følge ordene hans og jeg håper at jeg hadde gjort ham stolt.

Dette året har vært fullt av oppturer, nedturer, sorger og gleder. Livet har vært meget fargerikt. Til tross for stadige åndelige og menneskelige kamper har jeg funnet freden som overgår all forstand. Jeg har enda en lang vei å gå før den alltid er til stede i livet mitt. Som sagt så trenger jeg å lære å bli mer lydige til å følge Guds stemme. Men jeg har funnet freden i Jesus hver gang det har stormet som verst. Og når jeg setter meg på flyet for å dra hjem skal jeg senke skuldrene, lukke øynene og si til meg selv avskjedsordene til Paulus: *"Jeg har stridd den gode strid, fullendt løpet, bevart troen"*. (2. Tim 4:7)----- For denne gang!-----

Kristian Bregård, Zion Bryne, kbregard@gmail.com

**Gaver til arbeidet:**

3325.10.39912 Misjonskonto Zion, Bryne

Merkes: Kongo

Du får 28% skattefradrag for gaver inntil  
12000,- årlig

**Arbeidsoppgaver:**

Bygging av skole i det krigsherjede Mahagi i Ituri-distriktet

Oppfølging av menighetene til CELPA i Ituri-distriktet

Oppfølging av nystartet arbeid i Sør-Sudan

Lærer på CELPAs Misjonsskole i Mahagi